

Calistrat Hogăș
PE DRUMURI DE MUNTE

Calistrat Hogăș

TABEL CRONOLOGIC

Calistrat Hogăș

PE DRUMURI DE MUNTE

Tabel cronologic.....	5
-----------------------	---

AMINTIRI DINTR-O CĂLĂTORIE

Spre mânăstiri.....	21
De la Văratice la Săcu	19
La Agapia	32
Spre Pipirig.....	40
Hălăuca	46
În valea Sabasei	60
Pe Șeștina.....	73
Jupâneasa Zamfira	93
Ion Rusu	101
Un popas.....	112

ÎN MUNȚII NEAMȚULUI

Florica.....	127
Spre Nichit	152
Părintele Ghermănuță	172
Singur.....	205
La Tazlău	232

AMINȚI
DINTR-
CALĂTORIE

SPRE MÂNĂSTIRI

Orice călătorie, afară de cea pe jos, e după mine o călătorie pe picioare străine; a avea la îndemână cupeaua unui tren, roatele unei trăsurii sau picioarele unui cal înseamnă a merge șezând și a vedea numai ceea ce ți se dă, nu însă și tot ce ai voi. Iată pentru ce eu și tânărul meu tovarăș de călătorie ne hotărâram a merge pe jos peste munți și în răgaz, de la Piatra pân' la Dorna, lăsând la o parte drumul mare.

În ziua de șase iulie eram gata; cu alte cuvinte, aveam toate trebuincioasele de drum așezate în o boccea de forma unei raniți soldățești, legate la spate prin ajutorul unor curele ce se încrucișau pe pieptul nostru: la șoldul stâng câte un revolver, în dreapta câte un baston sănătos, și la picioare opinci de piele roșie, legate cu șferi negre de lână de capră, care ne înfășurau în spirală pulpa până la genunchi peste un colțun negru de lână vrăstat cu roș. O pălărie neagră și mare putea, la nevoie, să mă apere și de ploaie și de soare. Tovarășul meu, în loc de pălărie, avea pe cap un chipiu de uniformă, iar drept strai mai gros de lână era îmbrăcat cu o venghercă¹ de doc alb.

În revărsatul zorilor plecarăm.

Deocamdată trebuia să mergem la Almaș. Fiind însă mai dinainte hotărât între noi de a ne feri de drumul mare, nu cunoșteam o potecă sau un drum mai scurt pentru ținta noastră. Ajunsesem la barieră. Niciun suflet de om nu era încă deștept; numai câțiva câini, prea harnici poate, își făceau datoria bătând la noi, sau – mai bine zis – la neobișnuita noastră îmbrăcămintă de drum. Oricum însă, eu găseam de vină pe tovarășul meu, care avuse ciudata idee de a mărita straietele de sublocotenent cu opincile, bastonul și bocceaua din spate; și mă sileam a-l face să priceapă că numai pentru dânsul făceau câinii atâta gălăgie. Apucaram la stânga pe prundul Cuejiului înspre Dărmănești, fără să știm dacă am apucat bine sau rău. Norocul însă ține cu drumetul:

¹ Venghercă – tunică

la câțiva pași, pe prisma unei case albe, gospodarul și gospodina dormeau sub o plapumă, lipiți unul de altul pentru a putea să înfrunte, după șocotinta mea, răcoarea dimineții; căci, deși în iulie, dimineața din ziua de șase era totuși destul de rece; ei dormeau duși și se legănuau poate în visuri fericite; noi însă, și mai cu seamă eu, fără respect pentru toate aceste nimicuri și fără nicio ceremonie, mă apropiam de dânsii, ridicai cu bățul plapuma de pe nasul gospodarului, care dormea la margine, îl împinsei puțin, îl trezii și, fără a-i da bună dimineața cel puțin, îl întrebai scurt despre drumul la Almaș. Foarte rar se întâmpla cuiva să vadă o figură mai elocventă decât cea a omului meu; un psiholog ar fi scris volume întregi, eu însă cred de ajuns a spune că e – psihologicește vorbind – de mare interes înfățișarea unei figuri ce trece de la adâncă liniște a unui somn fără de grijă la izbitoarea întipărire a unei surprinderi. Ceea ce s-a petrecut atunci în sufletul lui a fost, desigur, mai iute decât fulgerul; destul că, cu niște ochi de două ori mai mari decât cei ce poate-i avea de obicei, cu o față lungă și speriată și neputându-se lămuri de unde și cum răsărisem noi așa ca din pământ, se uită la noi, măsurându-ne cu privirea-i zăpăcită, de sus până jos și îndesându-se tot mai tare spre perete, ca și cum ar fi voit să scape de o vedenie supărătoare. Biata femeie, strămtorată astfel și buimacă de somn, începu a se întoarce sub ogheal¹ și a îngăima vorbe neînțelese, care nu puteau fi decât niște puternice protestări conjugale... Pentru a sfârși mai iute cu toate acestea, îl întrebai încă o dată pe gospodar despre drumul la Almaș.

– Pe aici, ne răspunse el în cele din urmă, arătându-ne spre deal; și spre acolo apucărăm și noi.

Desigur că speriatul nostru cicerone ne va fi urmat multă vreme cu privirea. Noi însă nu ne mai uitaram îndărăt, ci ne urmarăm drumul pe prundiș, sărind ca niște capre peste bolovani, cursuri de apă, bălți și gloduri. Dimineața era măreață și ne vestea o adevărată zi de iulie. Niciun nor nu plutea sub albastrul cerului adânc și limpede ca ochiul unei fecioare. Toate stelele se mistuieră și cel mult dacă îndrăzneau Stea a Ciobanului mai înfrunța, din când în când, valurile de lumină trandafirie, cu care zorile inundau răsăritul depărtat. Niciun vânt nu mișca aerul, și grâul, în lanurile de aur, stătea tot atât de neclintit ca și firul de iarbă din fânețele înflorite. Roua avea înfățișarea unor

¹ Ogheal – plapumă

mărgăritare ce nu așteptau decât o rază de soare spre a se schimba în strălucitoare diamante. Umezeala și răcoarea dimineții dădeau întregii firi o nespūsă frăgezime. Totul începuse a se deștepta sub întâile raze ale zilei, dar totul era cuprins de o liniște, de o tăcere, de un fel de înmărmurire solemnă: și firea întreagă părea că se află în o religioasă așteptare. La răsărit se ivea geana de aur și de purpură a unui soare tânăr, care într-o clipă șterse într-o nemăsurată depărtare umbra de pe fruntea munților neguroși. Noi ne urmarăm drumul cu sufletul stăpânit de măreția priveliștii, iar rarii drumeți ce întâlneam, și pe care-i lăsam în urmă, după ce ne doreau cale bună, se uitau lung și mirați după noi.

Spre a merge la Almaș pe drumul mare, ar fi trebuit să suim Dealul Balaurului, ce se ridică dincolo de Dărmănești. Lucrul acesta însă nestând în planul nostru, de la o vreme cotirăm de la Dărmănești, la stânga, spre Gârcina, pentru a tăia peste dealuri, pe drumul de picior. Drumul acesta ne duse spre Gârcina până la biserica din sat, de unde trebuia să ne îndreptăm către Almaș: în drum ne întâlneam cu preotul locului, care mergea cu un țaran la un ogor din apropiere. Pe preot îl cunoșteam și-l întrebai de drumul ce trebuia să apucăm, ca să ieșim la Almaș. După ce căpătarăm lămuririle trebuincioase, plecarăm înainte. În urmă tocmai, am aflat că țaranul ce însoțea pe preot era ajutorul de primar al comunei Gârcina și că, văzându-ne așa de neobișnuit îmbrăcați, își aduse aminte că în cercul comunei lui are și îndatoriri polițienești. Astfel, după ce ne depărtarăm puțin, se întoarse către preot și-l întrebă dacă ne cunoaște. Preotul, care înțelese bănuielile ajutorului de primar și care voia să glumească puțin, îi răspunse că habar nu are de cine suntem și că nici nu ne-a mai văzut vreodată pe meleagurile acelea. Ajutorul, de cuvânt și totdeauna cu privighere pentru siguranța publică, căută să afle tot de la preot dacă aveam pașapoarte în regulă. Acesta dete din umeri și-i răspunse foarte serios și cam îngrijit:

– Știi eu? Poate că sunt niște scăpați de la vreun arest; ar fi bine să cauți a te încredința și cu atât mai mult, cu cât aveți, mi se pare, la primărie niște porunci în această privință.

– Că bine zici, părinte!

Și nici una, nici două, se întoarse din drum, apucând spre primărie, cu gând de a trimite câțiva vătăjei în urma noastră, ca să ne prindă și să ne ducă la comună. Preotul, văzând că gluma se îngroașă, îl lăsă să meargă puțin, apoi începu a râde cu hohot și-l chemă înapoi, spunându-i cine suntem.

– Să mă bată Dumnezeu, părinte, zise ajutorul de primar, că, de nu-mi spuneai sfinția-ta sau de-i întâlneam singur, îi legam burduf și-i duceam la comună, ca să le cercetez pașapoartele. Cine dracu' i-a îndemnat să se îmbrace ca niște marchidani¹ și să cutreiere satele? Văzută-ai pe cel mai tânăr? Tuns, cu chipiu de uniformă, cu opinci și cu bocceaua în spate, parcă era un dezertor. La Gârcina i-ai scăpat sfinția-ta; da nu știu cine are să-i scape la alte comuni.

Și țăranul avea dreptate: cel întâi nespălat avea tot dreptul să ne întrebe de pașapoarte sau cel puțin de biletele de identitate. În timpul acesta noi ne urmam drumul liniștiți, tăind de-a lungul Gârcina, un sat și de munte, și de câmp; de munte, fiindcă nu se mai sfârșește, de câmp, fiindcă sunt casele foarte dese. Străbăturăm deci satul acesta sau, mai bine zis, această nesfârșită stradă de case țărești, prin care cineva merge aproape două ceasuri cu credința, de la o vreme, că celălalt capăt trebuie să fie pe lumea cealaltă. În adevăr, până ce să ajungem la jităria² despre mieznoapte, sudoarea ne înmuiase trupurile și ciuda ne cuprinsese sufletele. Băltoacele verzii, miasmatică și adânci, care împănau drumul în lung și în lat, ne sileau la sărituri gimnastice și de precizie peste golurile destul de mari dintre bolovanii puși în rând pe marginea acestor băltoace. Nenorocit piciorul greoi sau neghibaci, care n-ar fi avut în el ceva din firea caprelor! O baie de glod, până la genunchi, ar fi fost neînlăturată. Noi însă, din fericire, eram deprinși cu aceste punți de un alt soi și le trecurăm pe toate fără greș.

leșiți afară din sat, răsuflarăm în sfârșit și ne urmarăm drumul spre Almaș pe poteca de picior, ce taie dealurile de-a curmezișul între răsărit și mieznoapte. La dreapta se întinde un șir de coline cu povârnișuri dulci și acoperite cu sămănături, fânețe și ciritei³; la stânga colinele se schimbă în dealuri, și, mai departe, între apus și mieznoapte, dealurile devin munți, al căror lanț umple întregul cerc al vederii din partea aceea. După un mers grabnic de două ceasuri și mai bine, ieșirăm pe creasta unui deal lutos și sfârâmat, care se ridică la o mică înălțime deasupra Almașului. Scoborârăm în sat, trecând pâraul cu același nume, și merserăm la micul schit de călugărițe, care se află din sus de curtea boierească.

¹ Marchidan – negustor ambulant de mărunțișuri

² Jitărie – bariera unui sat

³ Ciritei – tufiș de copăcei

Starița schitului era rudă cu tovarășul meu de drum și, prin urmare, de la sine se înțelege că furăm cu deosebită cinste primiți. E foarte atingător lucru să vezi cu câtă bunăvoință și cu câte jertfe chiar se îndeplinesc datoriile ospitalității în aceste schituri locuite de câteva femei sărmene. Poate că adevăratele învățături evanghelice au și ele cuvântul lor, în aceste locuri, cel puțin. Furăm deci cu mare dragoste ospătați și găzduiți până a doua zi.

De la Almaș, trebuia să mergem la Horaița, dar, fiindcă nu cunoșteam drumul, furăm nevoiți a cere la starița schitului pe cineva care să ne călăuzească. Acesta fu lucrul cel mai ușor, de vreme ce maica Filofteia se părea că nu are în mânăstire altă însărcinare decât pe aceea de călăuză. Ne gătirăm și plecarăm. Călăuza mergea înainte și noi după ea. Și acum mi se pare că văd aievea pe maica Filofteia: era o femeie de statură mijlocie, mireană la trup și numai la cap călugăriță. Poate că acesta era portul ei de drum, noi ne dădurăm însă cu socoteala ca ea ar fi trebuit să nu-și pună niciodată altă îmbrăcămintă... Avea maica Filofteia niște ochi căpriei și mari, care te tăiau în suflet cu ascuțitul privirii lor și care, deși trecuți în vârstă, ardeau totuși de focul unei tinereți mistuite de văpaia unor patimi înnădușite. Gura ei cam mare și buzele ei, deși vestejite, dar totuși destul de cărnose, făceau să te gândești fără voie la păcătoasa biblică care ar fi aruncat peste umerii desfrâului său haina cuvioasă a mironosițelor. Chiar fața ei boțită sporea înfățișarea ațățătoare a întregului și te făcea să ți-o închipui cu douăzeci de ani în urmă... De sub comanac, îi ieșea pe tâmpile, în semicercuri, părul ei cărunț, dar așezat totuși și pieptănat cu multă îngrijire. Ce păcat că nu era negru acest păr!...

Ea era tăcută, noi tăcuți; ea gândindu-se la cine știe ce, eu cu capul plin de socoteli lumești, ne urmam drumul pe pâraul Almașului la deal. Căldura miezului de iulie era covârșitoare și ar fi fost cu neputință de înfruntat, dacă umbra pădurilor n-ar fi stâmpărat-o puțin. Din când în când, ne opream la umbră spre a ne odihni: călăuza noastră însă ne găsea prea bicisnici, și avea dreptate; dacă cineva ar fi avut fantezia să se uite la picioarele ei, care, fără să roșească câtuși de puțin, se iveau, până mai sus de glezne, de sub fusta ei scurtă de cit, și, mai mult încă, dacă s-ar fi urcat cu închipuirea ceva mai sus, ar fi găsit, în loc de picioare, niște fuse de oțel, care, lipsite de rotunjimea plină a tinereții și fără caracter pământesc, puteau să se miște în mod mecanic fără sfârșit. Această femeie zbura, nu mergea. Ș-apoi maica

Filofteia avea credința deplină a darului său... Pe drumul ce țineam noi, se întâmplase, cu câteva zile mai înainte, niște prădăciuni sau, mai bine zis, niște potlogării. Luase, de pildă, un oarecine îmbrăcat într-un suman rupt traista cu făină din spatele unui gușat, îi dăduse câțiva pumni și se mistuise în pădure; sau întâlnește un altul pe o proastă, îi luase legătura cu fasole și se făcuse iarăși nevăzut. De aceste neajunsuri se temea maica Filofteia să nu ni se întâmple și nouă, și se hotărî, deci, să facă pentru noi o rugăciune de drum, spre a ne ajuta Cel-de-Sus ca să ajungem teferi și netulburați de nime la ținta călătoriei noastre. Își scoase, prin urmare, mățaniile din sân și, ca și cum ar fi vorbit cu sine însăși, începu a șopti o rugăciune, însoțind acest monolog intim cu niște cruci mari, îndesate și cu evlavie însemnate pe toate cele patru puncte cardinale ale persoanei sale. Din când în când, făcea și câte o mătanie spre răsărit, lipindu-și cu sfințenie fruntea de pământ. În timpul acesta, noi ne urmam drumul sărind peste pâraiele ce ne tăiau mersul sau trecând pe sub giganticii brazi răsturnați de vijelie ori de moarte naturală și care, rezemați cu vârfurile lor pe înălțimea brazilor dimpotrivă, alcătuiau, pe deasupra capetelor noastre, niște urieșe punți aeriene, aruncate de însuși Dumnezeu pentru sălbaticii și sperioșii locuitori ai pădurilor neumblate.

Către asfințit, sosirăm la Horaița, unde furăm primiți cu oarecare răceală de către egumenul mănăstirii, care stătea în cerdac la aer curat.

Din întrebările și răspunsurile obișnuite despre sănătate, ne puturăm lămuri că sfinția-sa suferea de un gutunar și că, prin urmare, întreaga sa veselie sufletească înghețase sub această răceală din părțile înalte ale persoanei sale; totuși ni se porunci un borș cu chitici și un pui de mămăligă, nimicuri care toate se mistuiră iute sub flămândeale noastre linguri și furculiți... Ce voiți? devenisem la drum mai mândăciși decât evanghelistul Ion; atâta numai că părintele egumen nu știa că pofta de mâncare e o virtute cu totul biblică și că, mai la urmă, e foarte înđoielnic lucru să se fi săturat cinci mii de oameni cu cinci pâini și doi pești, ba încă să mai fi rămas și douăsprezece coșuri de farmăturil... Bine sau rău, astâmpărarăm cărceii de foame ai stomacului nostru și mersem apoi în biserică, spre a vedea mai de aproape această zidire, pe care o cunoșteam numai din nume. Pe din afară nu e decât un masiv de piatră văruiat cu galben, în care nu se vede nicio idee arhitectonică: deasupra, o ceată de turnuri ce nu se înțeleg între ele, își dau brânci și se îndeasă unele în altele, spre a nu cădea, pare că, jos de pe masivul

de sub picioarele lor. Pe dinlăuntru, zidurile sunt stropite cu albastru și galben, iar pictura e puțină și proastă; toți sfinții și toate sfințele, cu lisus Hristos în frunte, sunt ieșiți de sub penelul aceuiași iconar rus care a zugrăvit mai toate vechile noastre biserici.

În aceste locuri, oriincotro te întorci, te împresoară singurătatea, la hotarele căreia viața se pare că expiră. Omul împrumută aici mutismul de la arborii în mijlocul cărora trăiește, așa încât cele mai guralive ființe din aceste locuri sunt numai lăstunii, care zboară în stoluri negre înainte de apusul soarelui și se învârtesc țipând în jurul turnurilor albe și neclintite ale bisericii.

Nu departe de Horaița, pe un munte despre miazăzi, se află Horaița Mică sau Horaicioara: schitul acesta e un adevărat cuib de vultur aninat în crăpătura unei stânci aeriene. El stă mai totdeauna ascuns între nori și, numai când aceștia se desfac, schitul se zărește albind dintre brădișul negru.

În zori, a doua zi, apucarăm drumul Vărticului. Călăuzul nostru, un băietan ca de cincisprezece ani, nu știa decât pe cel mai lung și mai rău; pe acela deci apucarăm și noi. Cât mersem prin umbră, drumul fu plăcut. Fagi și paltini cât lumea de bătrâni, cu trunchiuri albe și goale, își împreunau sus de tot frunzișurile lor și alcătuiau deasupra capetelor noastre o boltă de umbră și verdeață. Singurul glas al locurilor acestora e numai glasul vântului, care se taie, suspinând, pare că dureros, în frunza ascuțită a bradului; și glasul acesta are un farmec nespus...

Toți câți trecuseră pe aici, călători poate ca și mine, își zgâriaseră numele lor în scoarța netedă a fagilor. Cu drept sau fără drept, găseam vinovați, în gândul meu, pe toți acești zgârietori de copaci, care avuseră deșertăciunea vrednică de răs de a-și eterniza numele în pustiu; și cu atât mai mult îi găseam vinovați, cu cât mi se părea mie că urma omului în aceste locuri răpea ceva din măreția singurătății și se amesteca jignitor în sublimul întregului.

Peste puțin, scăpătarăm de la umbră și ieșirăm într-un luminiș de seminceri. Ne aflam în parchetele de pe Cracăul-Negru. Din depărtare, prin aerul sec, ajungea până la noi glasul omului și al toporului. Din când în când, o trăsătură colosală umplea văile munților: erau fagii, paltinii sau brazilor amețitor de înalți, care, în căderea lor prăpăstioasă, sfărâmau și doborau tot în calea lor. Ziua era la amiază și un aer înflăcărat ne înconjura din toate părțile. Soarele, alb de fierbinte ce era, ploua cu foc peste capetele noastre; cu toate acestea noi ne urmam

drumul pe hogașul săpat de butuci în coasta muntelui și, numai cât în răstimpuri, eram siliți a ocoli, prin smiduri¹, băltoacele glodoase și verzii ce ne tăiau drumul. Eram atât de grăbiți să poposim undeva la umbră, încât nici nu mai băgam în seamă pe un întreg popor de broscoi cu ochi holbați și verzi, care – ieșiți pe jumătate din umedele și glodoasele lor locuințe – ne salutau orăcând și apoi dispăreau iute la apropierea noastră.

După ce ne oprirăm puțin la o colibă părăsită, cumpănim în valea Cracăului. Ajunși la acest pârâu limpede ca o picătură de rouă, ne stămpărarăm setea și începurăm iarăși a urca, de-a curmezișul, un șir de coline lutoase și seci, acoperite cu tufari de aluni, mesteacăni și arini. De pe cea din urmă colină ce se înalță deasupra Văratului, o întinsă priveliște se deschise ochilor noștri: sub noi, Valea-Sacă se răsfața cu casele ei albe și curate între două dealuri acoperite cu grădini, fânețe și sămănături. Mai departe, între răsărit și miazăzi, Bălțateștii, cu mărețele-i grădini și așezămintele sale de băi, păreau că vor să se ascundă după nesfârșitele șiruri de plop înalți de mesteacăni blonzi și de brazi posomorâți; cu toate acestea, o rază de soare, căzută din cer peste acest cuib de zână pierdut între îndoiturile verzi ale dealurilor, răsfrângea până la noi lumina strălucitoare de pe plăcile metalice cu care e acoperit. În față, orizontul era închis de cele din urmă ramuri ale răpoșilor munți de marnă cenușie ai Neamțului, care se întindeau ca o fâșie de fum plumburiu pe zarea cerului depărtat... La picioarele lor, orașul alb cu pârâul său limpede scânteia sub lumina soarelui. Alături, în umbra depărtării, stătea nemișcată și gânditoare pare că vestita Cetate a Neamțului, cetatea lui Ștefan, martoră nepieritoare a gloriei noastre trecute. Stăturăm deci la umbra unui mesteacăn, spre a ne odihni și a ne sătura ochii și sufletul de această măreață priveliște și, când soarele aproape scăpătase după Ciungi, intrarăm în Vărat.

¹ Smid, smidă – desigur format din copaci tineri sau din tufe de spini, de zmeură etc.

DE LA VĂRATIC LA SĂCU

Cine nu cunoaște această mănăstire de călugărițe și care călător nu are de spus un cuvânt pentru ea?

Era pe timpul băilor, și în tot anul o mulțime de oaspeți, din toate părțile Moldovei mai cu seamă, își petrec aice lunile de vară; prin urmare, nu ne mirarăm deloc când văzurăm, pe drumul mănăstirii, încrucișându-se moda lumească cu uniforma bisericască: rochia cu rasa, comăna cu pălăria, mâna goală cu mânușa, mătăniile cu evantaliul, umilitul papuc pe talpă cu îndrăznețul călcăi Louis Quinze, negrul posomorât cu toate culorile din lume, găitanul cu dantelele, smerenia cu îndrăzneala și, în urma tuturor, ipocrizia cu sufletul fără ascunsuri!... Și multe încă așa mai fi văzut, dacă foamea nu mi-ar fi dat pinteni și nu m-ar fi silit să sui scările lustruite ale arhondaricului. O veche mironosiță a lui Hristos stătea jos la capătul de sus al scării și își odihnea, dormitând, imensitatea greoaie a trupului său...

Când furăm aproape de ea, își ridică spre noi, cu o lene aristocratică, privirile-i spălăcite și verzii...

- Blagoslovește, măicuță, zisei eu, închinându-mă după cuviință.
- Domnul! răspunse ea alene și trăgănat, întinzându-mi spre sărutare dosul alb și grăsuliu al dreptei sale, cu mătăni cu tot.

Sărutai cu o prefăcută evlavie această dreaptă care, dacă nu mirosea tocmai a smirnă și a tămâie, apoi mirosea cel puțin a un parfum obișnuit pe vremuri, care-mi pătrunse până-n creieri; totuși actul acesta de smerenie ne sluji drept pașaport pentru arhondaric, unde ni se dădu casă și masă.

Stăturăm două zile în Vărat. Cu această împrejurare mă putui încredința că oaspeții obișnuiți ai mănăstirii aveau cuvânt să petreacă aicea câte o lună sau două. În adevăr, aerul, apa, preumblările, societatea chiar sunt atâtea lucruri care îndeamnă pe mulți a ieși din vârtejul orașelor mari și a căuta odihna sufletească în aceste locuri însuflețite de o viață mai dulce și mai tihnită.

Toaca, cu glasul său cicălit și subțire, clopotul, cu vocea sa gravă, rară și sonoră, sunt capii de familie ai acestui furnicar de ființe negre, care foiesc repede în toate părțile, fără zgomot, cu papucii lor de talpă și cu mătăniile în mâini. După glasul lor se regulează toate îndeletnicirile